

Emma

Emma – brit, 2020. Rendezte: **Autumn de Wilde**. Írta: **Jane Austen** regényéből **Eleanor Catton**. Kép: **Christopher Blauvelt**. Zene: **Isobel Waller-Bridge**. Szereplők: **Anya Taylor-Joy** (Emma), **Johnny Flynn** (George), **Bill Nighy** (Woodhouse), **Mia Goth** (Harroet), **Miranda Hart** (Miss Bates). Gyártó: **Working Title Films / Perfect World Pictures**. Forgalmazó: **UIP-Duna Film**. Szinkronizált. 124 perc.

Jane Austen tizenkilencedik századi romantikus világát jellemzően kétféle módon ábrázolják a kortárs adaptációk: klasszikus, elidegenítően korhű, butácska megközelítéssel (az *Emma* esetében ilyen az 1996-as megfilmesítés Gwyneth Paltrow-val), vagy egyfajta modernebb, ám az eredeti báját megőrző hozzáállással (Jim O’Hanlon 2009-es kiváló minisorozata). Az idej alkotás látványvilága a korhű vonalat követi, ám cinikus és karikatúra-szerű karakterábrázolása, abszurd és paródiába hajló jelenetei sajnálatosan modern megköze-

litéssel fordulnak az austeni világ felé.

Az apró angliai faluban, Hartfieldban játszódó történet főhőse Emma, a tehetős, cserfes és jómódjában kissé önteltté vált fiatal lány, aki édesapjával él kettesben, és legfőbb hobbija mások öszszeboronálása. Szűk világukban mindenki ismer mindenkit, és bár viselkedésüket és megnyilvánulásait erősen szabályozzák a társadalmi normák, mégis szeretetteljes és egymás iránt megbecsüléssel bíró közösséget alkotnak. Ezzel szemben Autumn de Wilde Emmája egy gőgös, másokat lenéző, ellenszenves fruska, a rendező által teremtett világból pedig az austeni közeg teljes elutasítása köszön vissza. Intrikák, veszekedések és egymás bosszantása vezet végig a cselekmény ismert elemein, ám a sekélyes, eltorzított karakterekből hiányzik mindaz, ami a regény legfőbb értékeit adja. Az alkotók hozzáírtak az alapléműhöz, olyan kijelentéseket adtak szereplőik szájába, amelyek a

könyvben nem hangzanak el, amellyel céljuk egyértelműen a karakterek jellemző – negatív – vonásainak még erőteljesebb hangsúlyozása volt. A negatív tetőpont a szintén átírt befejezés, amely végképp neveltségessé teszi hőseinket. De Wilde mintha azt próbálta volna ábrázolni, hogyan viselkednénk ma egy ilyen rangok által szabályozott világban, hogyan élnénk vissza előjogainkkal, így aztán legfeljebb szomorú társadalomkritikaként értelmezhető.

PETHŐ RÉKA

Díszvendég

Guest of Honour – kanadai, 2019. Rendezte és írta: **Atom Egoyan**. Kép: **Paul Sarossy**. Zene: **Mychael Danna**. Szereplők: **David Thewlis** (Jim), **Luke Wilson** (Greg atya), **Laysla De Oliveira** (Veronica), **Rossif Sutherland** (Mike). Gyártó: **Telefilm Canada / Ego Films Arts / The Film Farm**. Forgalmazó: **Cirko Film Kft.** Feliratos. 105 perc.

Atom Egoyan, a torontói újhullám leghíresebb alakja továbbra sem talál vissza az egykori sikerek alkotói ősforrásához. A *Díszvendég* többszörösen terhelt apa-lány kapcsolat köré szőtt thriller-melodráma tételesen felvonultatja ugyan Egoyan jellegzetes szerzői kézzegyeit, de a vágyott *midcult* műfaji hibrid helyett mesterként torzó született. A több szálon futó, térben és időben szabadon ugráló elbeszélői szerkezet az emlékezés asszociatív természetét, a traumát elfojtó psziché klasszikus freudi modelljét próbálná megragadni, kevés sikerrel. A karakterek nem elég léletszerűek, az általuk hozott döntések nem eléggé felkavaróak, a fokozatosan felszínre bukkanó gyengeségek és bűnök egyre kevésbé érdekfeszítőek.

A mentális labirintus izgalmas feltérképezése helyett frusztráltan bolyongunk a kanadai kőjálós apa és az épp börtönben csücsülő kórusvezető lány rideg fényekben für-

dő múltjában. Egoyan a thriller módszereit követve ráérősen csepegteti az információkat, ám kellő drámai hajtóanyag híján az egzisztencialista nyomozás zavaros érdektelenségbe fullad. A gyakran visszaemlékezéseken belül is visszaemlékező, számos bizarr motívumot és sehová nem vezető mellék-szálát összepasszírozó történet olyan hatást kelt, mintha egy Jonathan Frazer tablóit idéző hatalmas családrégenyből erőszakkal nyestek volna le egy darabot, vészesen megbontva az eredeti arányokat. Itt azonban szó sincs elhibázott adaptációról, Egoyan maga írta a túlgondolt, egyensúlyi zavarokban szenvedő forgatókönyvet. A színészek ellenben minden tőlük telhetőt megtesznek, hogy életre keltsék a kissé meszterkélte figurákat. Különösen az angol David Thewlis izgalmas a tisztaságmániás, szigorú ellenőr szerepében. A színész eszköztelen játéka és jellegzetes beszédmodora feledteti a karakter közhelyességét. Nem rajta múlik, hogy a film végül összeroskad a saját súlya alatt.

HUBER ZOLTÁN

A láthatatlanok

Les invisibles – francia, 2018. Rendezte: **Louis-Julien Petit**. Írta: **Claire Lajeunie** regényéből **Marion Doussot**. Kép: **David Chambille**. Zene: **Laurent Perez Del Mar**. Szereplők: **Sarah Suco** (Julie), **Corinne Masiero** (Manu), **Audrey Lamy** (Audrey), **Déborah Lukumuena** (Angélique), **Noémie Lvovsky** (Hélène). Gyártó: **Elemiah / Apollo Films**. Forgalmazó: **Mozinet Kft. Feliratos**. 102 perc.

Új taggal bővült a társadalomilag érzékeny rendezők nem túl népes, ám annál elkötelezettebb és elszántabb tábor: harmadik – 2018-as, ám hozzánk csak most, több mint egy év késéssel eljutott – játékfilmjével Louis-Julien Petit is biztosította helyét a szociális kérdések iránt elhivatott művészek között. Az **A láthatatlanok**

már címében is határozott kiállás: a moziterem sötétjében azoknak a körvonalait kívánja kiemelni, akik létezéséről a többség vagy tudomást sem vesz, vagy velük találkozáskor inkább elővigyázatosan eltkarja a szemét. Az éjjeli menedékhelyek mindennek és mindenkinek kiszolgáltatott lakóit, akiknek egy határozat értelmében sürgősen ki kell költözniük eddigi szálláshelyükről, valamint azokat az önfeláldozó szociális munkásokat, akik mindent megtesznek, hogy pártfogoltjaik feje fölé valahogy tető szerezzenek. A láttatáshoz pedig még nagyobb fényerőséget használ, egyfelől azáltal, hogy a legtöbb szerepet amatőr, a hajléktalanságot valóban megélő nő alakítja, sőt, néhányuk saját élettörténete is visszaköszön, mint a férje megöléséért börtönben ülő Adolpha Van Meerhaeghe esetében. Másrészt pedig - némileg keserűen ellenpontozva - azzal, hogy a filmbeli figurák mindegyike egy-egy csodált és közismert híresség nevével jelenik meg – Edith Piafól Cicciolináig. A dühös hangnem ellenére Petit filmje csak jelzészzerűen mutatja be a kudarcosan és hasznavehetetlenül működő ellátórendszert (ellentétben Ken Loach harcos kiáltványai-val). Sokkal erősebb a törésvonal az elszánt és erős nők és a – jobb esetben csupán tétova, rosszabb esetben értetlen, sőt ellenséges – férfiak, illetve az együtt mozduló közösség és az

azt hátrahagyó, függetlenedni kívánó hősök között – nem véletlen, hogy a renitens Julie-t egy másfajta játékmódot képviselő, profi színészre, Sarah Sucóra bízta a teljes természetességet képviselő amatőrök között.

FEKETE TAMÁS

Boszorkányház

Boszorkányház – magyar, 2020. Rendezte és írta: **Nyíri Kovács István**. Kép: **Blahó László** és **Dorcsák Gábor**. Szereplők: **Bakos Éva** (Magambál), **Fazekas Júlia** (Luca), **Nagypál Gábor** (Rázsoly), **Mészáros Piroska** (Tenke), **Kuna Kata** (Nina). Gyártó: **Film Wizard**. Forgalmazó: **Romis**. 100 perc.

Nyíri Kovács István 2006-ban bemutatott **Szűzjáték** című filmjével és a két évvel későbbi **Rövid, de keménnyel** határozottan helyet foglalt magának a magyar független

filmes szcénában, így aztán meglepő, hogy következő mozi-jára több mint tíz évet kellett várni. A továbbra is szinte nulla büdzséből forgató rendező a **Boszorkányházat** ugyanazokkal a fő alkotóelemekkel teszi érdekessé, amelyek miatt a közönség korábbi munkáit is kedvelte: szatirikus hangvétel, jó adag személyesség, önreflexió és önirónia. A **Hétköznapi Vámpírok** és az **uristen@menny.hu** szabálytalan szerelemgyerekeről van szó: egy Fillér utcai családláthatásban élő boszorkányközösség életébe csöppenünk, a hétszáz éves Magambál, a nimfomán Luca, a dzsigoló férfiboszorkány Rázsoly, a boszorkánytudományt négyszáz éve gyakorló Tenke és az ifjú, lelkes tanonc Nina félig-meddig legálisan működtetett üzembe, ahol munkaidőben tanácsadásra fogadják a betévedő kuncsaftokat. Magambál egy nap beleszeret egy idős mozigépészbe, akiről kiderül, hogy haldoklik, és az asszony úgy dönt, maga is szeretne megszabadulni az örökléttől, ez azonban nem is olyan egyszerű, a családként működő közösség azonban mindent megtesz, hogy tervét támogassa.

A viszonylag kötött dramaturgiával és precíz történetvezetéssel végigvitt alkotás az áldokumentarista kerettörténetnek és a valóságshow narrációs eszközeinek – a sze-

replők időről időre leülnek és kommentálják az eseményeket – köszönhetően nagyon is követi a kortárs trendeket, ugyanakkor hiányzik belőle, ami igazán magával ragadóvá tehetné: a megfelelő időzítés és az igazán jól ülő, eredeti poénok. A jó színészi játék és az ökörködő, barkácsfilmes alaphangulat szívet melegítő ugyan, de nehéz belátni, a rendező miért helyezte trash-misztikus közegbe a filmjét, amikor a legjobban szemmel láthatóan a kisrealista poénokhoz ért, lásd a teletál futárnak öltözött adóellenőr nagyszerű epizódját.

KOVÁCS KATA

10 nap anyu nélkül

10 jours sans maman – francia, 2020. Rendezte: **Ludovic Bernard**. Írta: **Mathieu Oullion** és **Ludovic Bernard**. Kép: **Vincent Richard**. Szereplők: **Franck Dubosc** (Antoine), **Aure Atika** (Isabelle), **Alice David** (Julia), **Alexis Michalik** (Di Caprio), **Hélène Noguerra** (Audrey). Gyártó: **Soyouz Films / StudioCanal**. Forgalmazó: **Big Bang Média**. Szinkronizált. 104 perc.

Egyre nagyobb divat a vígjátékok honosítása – a legjobb példa a több mint tizenkét országban (köztünk itthon is) újraraforgatott *Teljesen idegenek*, a legújabb „áldozat” pedig egy 2017-es argentin komédia, az *Anya element nyaralni*, melyet először az olaszok, most pedig a franciák ültettek át a saját közegükbe. A könnyű adaptálhatóság oka főként a pofonegyszerű, nyelvtől és kultúrától független vígjátéki alaphelyzet: egy agyonterhelt feleség-édesanya dönt úgy, tíz napra elutazik a tengerpartra feltöltődni, mialatt a karrierjével elhanyagolt, családfőként nem túl sikeres HR-menedzser édesapának kell átvennie a háztartás-gyerekevelés gondjait. Innentől bárki, aki látott vígjátékot valaha, ki tudja találni, mi következik: hősünk igyekszik megküzdeni

az olyan kihívásokkal, mint a reggeli-készítés, a gyerekek suliba fuvarozása vagy a penkacsere, de végül katasztrófa közelébe sodorja magát mind a szakmai-, mind a családi életben.

Ludovic Bernard filmje sokszor megfogalmazott tanulságokat próbál közölni a családban elfoglalt szerepek egyenlőtlenségéről és a gyerekeiket elhanyagoló munkamániás szülőkről, de csak éppen annyira meglebegtetve őket, hogy véletlenül se zavarják a nézőt a főhős szerencsétlenkedésén alapuló poénok közben. A probléma, hogy ezek a poénok sem ütnek igazán, szinte alig van olyan rész, amelyre egy órával a vetítést követően még emlékezni. Az apa jellemváltozása elnagyolt és olyan hirtelen jön, megalapozás nélkül – a cselekmény utolsó egynegyedében –, hogy hiteltelennek hat. A karakterek többségét néhány tollvonással elintézték a forgatókönyvírók, ezért nehéz azonosulni velük. A teljesen steril, nemzetközi szabvány szintén ront az összképen: a *10 nap anyu nélkül*-ből mindenestül hiányzik a „franciásság”, a gallokra jellemző humor. Akárhogyan játszódhatna a világban, és valószínűleg fog is, hiszen a recept adott, csak a készterméket kell felmelegíteni a vállalkozóknak.

RUDOLF DÁNIEL

Esőemberke

Monsieur Je-sais-tous – francia, 2019. Rendezte és írta: **Stéphane Archinard** és **François Prévôt-Leygonie**. Kép: **Pierre-Hugues Galien**. Zene: **Matthieu Gonet**. Szereplők: **Arnaud Ducret** (Vincent), **Max Baissette de Malglaive** (Léo), **Alice David** (Mathilde), **Jean-François Cayrey** (Louis). Gyártó: **Wy Productions / Gaumont**. Forgalmazó: **Romis**. Szinkronizált. 99 perc.

Mi történik két ember találkozásakor, ha egyikőjük sincs tisztában a kapcsolat-teremtés alapjaival, érzelmi és szociális készségeik hiányosak? Stéphane Archinard és François Prévôt-Leygonie ennek a találkozásnak és egymásra hatásnak bemutatására törekedtek, amikor Alain Gillot regényének adaptálását fe-

jükbe vették. Vincent, a jóképű fociedző, akinek felszínes kapcsolatokkal szegélyezett agglagény élete jöttányit sem látszik változni, a szeme előtt lebegő kínai edzői szerződés ellenére sem. Könnyed életmódját és utazási szándékait az évtizedek után viszontlátott anyja húzza keresztül, akinek kórházba kerülésével felügyelet nélkül marad unokája, Léo. A tizenhárom éves Aspergerszindrómás fiút Vincent kénytelen magához venni, de tudomást sem véve unokaöccse sakk iránti szenvedélyéről és speciális igényeiről, kolonc-ként cipeli magával minden-hova. Azonban a focipályán edző fiúk közé kapusként beállított Léo-ból egyszeriben felszínre tör futballista östehetsége. Vincent viszont aggályokkal tekint a fiú focista terveire. Az empátiát teljesen nélkülöző felszínesség alól lassan kikecmergő Vincentben nehezen születik meg az odafigyelés és az unokaöccse iránti felelősség érzése.

Ha már a kettejük története valóságnak túl mesészerű, vígjátéknak nem elég vicces, legalább kapaszkodhatnánk a főszereplők játékába. Itt azonban ez sem sikerül, mindkét színészi paletta meglehetősen szürke és unalmas, így sem igazi érzelmeket nem látunk Vincent arcán, sem egy olykor indokoltnak vélt közelit Léo-

ról. A jól funkcionáló autista kamasz és a mogorva edző egymás iránt nehezen kialakuló bizalmáról és közös sportrajongásukról mesélhetett volna ez a mozi, ehelyett inkább a regény kilencvenpercnyi játékidőbe passzírozott illusztrálása maradt. A közhelyekből kirakott forgatókönyv és az egymás mögé pakolt jelenetek eredménye nem több mint egy újabb megérdemelten feledésbe merülő francia vígjáték.

PAZÁR SAROLTA

Hogyan legyél jó feleség?

La bonne épouse – francia, 2020. Rendezte: Martin Provost. Írta: Séverine Werba. Kép: Guillaume Schiffmann. Zene: Grégoire Hetzel. Szereplők: Juliette Binoche (Paulette), Yolande Moreau (Gilberte), Noémie Lvovsky (Marie-Thérèse), Edouard Baer (André), Marie Zabukovec (Annie). Gyártó: Les Films du Kiosque / Orange Studio. Forgalmazó: ADS Service. Szinkronizált: 100 perc.

A filmesek szerteágazó érdeklődésének és a női egyenjogúság térnyerésének hála olyan meglepő történelmi tényekről is tudomást szerezhetünk, mint hogy Svájcban a 70-es évek elején a nőknek még nem volt szavazati joguk (*A nőkért*). Egy ehhez hasonló szégyenföldről rántja le a leplet Martin Provost friss munkája is, ami egy olyan, egészen a 60-as évek végéig valóban létező lánynevelő mutat be,

ahol a kamaszlányok azt tanulhatták meg, hogyan lehetnek saját vágyaikról lemondó háztartási alkalmazottak.

A *Hogyan legyél jó feleség?*-ben mindez karikatúraszzerűen, elrajzolt figurákkal a középpontban jelenik meg. Az intézményt vezető életnagyságú Barbie baba, a hallgatókat nyálcsorgatva figyelő kéjenc férje és főzést oktató sógornője, a szőke óriáscsemő alakjánál némileg árnyaltabbak az iskolába járó lányok karakterei. A szexuális szabadsággal tündető vamp és az elnyomott penészvirág mellett így kapunk egy bimbózó lesbikus kapcsolatot is.

Sajnos mindez leírva jobban hangzik, mint ahogy a vásznon feltűnik. A forgatókönyv ugyanis nélkülöz minden finomságot, miközben kizárólag a fordulatokra koncentrál, a jellemfejlődést figyelmen kívül hagyva. Így aztán aki mélysegesen hitt a tökéletes feleséggé válás tudományában, egyszer csak feminista hőssé válik, aki addig hallani sem akart barát-nője szerelméről, váratlanul viszonzza az érzelmeit, és aki addig megcsalva érezte magát, bűját feledve kivirul. Ez sokáig nem is okoz fennakadást, hiszen nem ritkák a felszínes filmek, így maradhatna a *Hogyan legyél jó feleség?* is egy csinos kosztümökben és retró sminkben-frizurában életre keltett képeskönyv egy visszás társadalmi jelenségről. Csakhogy a végére valakinek

nagyon elgurult a gyógyszere, és a film egyik pillanatról a másikra musicalbe vált – ami addig unalmas és jellegtelen volt, egy csapásra szürreálisává válik. Izlés dolga, hogy melyiket találjuk riasztóbbnak.

VAJDA JUDIT

Taníts meg repülni!

Donne-moi des ailes – francia, 2019. Rendezte: Nicolas Vanier. Írta: Lilou Fogli, Christian Moullec és Matthieu Petit. Kép: Éric Guichard. Zene: Armand Amar. Szereplők: Jean-Paul Rouve (Christian), Mélanie Doutey (Paola), Louis Vazquez (Thomas), Lilou Fogli (Diane). Gyártó: SND Groupe / Radar Films. Forgalmazó: Cinetel Kft. Szinkronizált: 113 perc.

Christian Moullec rajongóként tanulmányozta a vadludak vonulását az 1990-es évek közepén, amikor felfedezte, hogy a vándormadarak útvonalát a modern ember életformája sokféleképp veszélyezteti. Mivel szerette volna megóvni kedvenceit, úgy döntött, maga fogja megtanítani az állatokat arra, hogyan lehet elkerülni a problémás területeket. A ludakat a kikelés pillanatától, fokozatosan szoktatta a jelenlétéhez, így később azt is elfogadták, amikor motoros sárkányrepülőjével a felhők között csatlakozott hozzájuk. Bár a rajt úgy vezette el a célhoz, hogy legközelebb már önállóan is megtalálják a biztonságos utat, az út akko-

ra élményt jelentett számára, hogy egy életre beleszeretett az madarakkal való repülésbe.

Moullec kalandos története inspirálta a *Taníts meg repülni!* alkotóit, akik a legendás állatvédő akciót egy kamasz fiú felnőtté válásának viszontagságaival kötötték össze. A filmben a különc ornitológus, Christian arra teszi fel az életét, hogy megmentse a kihaltól lévő nagy lilik fajt a pusztulástól. Nem elég, hogy a madarak jövője kétséges, elvált felesége néhány hétre kamasz fiukat is rábizza, így dupla kihívás szakad a nyakába. Kezdetben Thomas sem rajong az ötletért, hogy videójátékok helyett totyogó madarakat kell terelgetnie, később azonban megbarátkozik a helyzettel. Miután fél Európát körbe repüli új barátaival, megtanulja más szemszögből látni önmagát és a világot.

A szívmengető sztori és a mesés, hiteles madártávlatból bemutatott tájak minden sutaság ellenére elviszik a filmet. Nicolas Vanier rendező igazi családi mozit készített, ami a kiskamaszkortól felfelé bárkit képes megszólítani. Thomas, az új Nils Holgersson, minden szempontból a kor gyermeke: környezettudatos, harcos fiatal, aki tiszta szívvel áll az ökoszisztémában, de a nyaktörő légi mutatványokat azért senki ne csinálja utána.

BARKÓCZI JANKA

Vágyak szigete

Fantasy Island – amerikai, 2020. Rendezte: **Jeff Wadlow**. Írta: **Jillian Jacobs** és **Christopher Roach**. Kép: **Toby Oliver**. Zene: **Bear McCreary**. Szereplők: **Michael Pena** (Roarke), **Maggie Q** (Gwen), **Lucy Hale** (Melanie), **Austin Stowell** (Patrick), **Jimmy O. Yang** (Brax), **Ryan Hansen** (Weaver), **Michael Rooker** (Damon). Gyártó: **Blumhouse Production / Columbia Pictures**. Forgalmazó: **InterCom**. Szinkronizált. 109 perc.

A gyártó a kreatív horrorokra és thrillerekre (*Széttörve; Tűnj el!*; *Boldog halálnapot*) specializálódott Blumhouse stúdió, az alapanyag a 70-es és 80-as évek egyik legnagyobb sorozatsikere. A címbeili szigeten zajló eseményeknél is nagyobb rejtély, hogy az erősen limitált (mindössze hétmillió) büdzsé és a *high concept* történet találkozásából ezúttal miért nem született izgalmas és friss műfaji gyakorlat.

Az egyik lehetséges magyarázat a sorozateredeti világos alaphelyzetének felesleges túlbonyolítása. Míg az 1977-ben indult, 154 epizódot megért *Fantasy Island* főszereplője, Mr. Roarke a valóság talaján maradván, kézműves eszközökkel keltette életre a csendes-óceáni szigetre érkező vendégek (rém)álmaikat, addig az új

verzió beemeli a természetfelettit is a film világába. Jeff Wadlow rendezésében a sziget – a *Solaris* bolygójához vagy *A gömb* idegen entitásához hasonlóan –, szó szerint megjeleníti a tudatalatti száműzött traumákat. A különbség látszólag elhanyagolható, hiszen a régi és a felújított változat tanulsága is az, hogy a vágyfantáziákkal nem lehet a múltat újraírni, de Wadlow és íróársai képtelenek az önkontrollra – első közös munkájuk, a *Felesz vagy mersz* hasonlóan zavaros produkció volt. Miután a realitás szabályai nem kötik őket, a film világába beemelik a *Lost* misztikumát, a *Westworld* rejtélydramaturgiáját, és – többek közt – a zombihorrorok esztétikáját, miközben a hangvétel hol melodramai, hol az infantilis havervígjátékok humorát idézi.

A vágyak szigetét az teszi különösen megterhelő élménnyé, hogy már a legelején világossá válik: a készítőknél se átgondolt koncepciójuk nincs, se elég tehetségük ahhoz, hogy összehangolják az eltérő műfaji elemeket. A remake jóvoltából ugyanakkor végre választ kapunk arra a kérdésre, hogy milyen lehet az a film, amelynek a főszerepét még Nicolas Cage is visszaszabta.

BASKI SÁNDOR

Wasp Network: Ellenállók

Wasp Network – francia-spanyol, 2019. Rendezte és írta: **Olivier Assayas**. Kép: **Yorick Le Saux** és **Denis Lenoir**. Zene: **Eduardo Cruz**. Szereplők: **Edgar Ramirez** (González), **Penélope Cruz** (Olga), **Wagner Moura** (Roque), **Ana de Armas** (Ana), **Gael García Bernal** (Gerardo). Gyártó: **RT Features / Nostromo Pictures / CG Cinema**. Forgalmazó: **Big Bang Media**. Szinkronizált. 123 perc.

Néhány éve Olivier Assayas námulatba ejtő munkája, a *Sils Maria felhői* a színészlét gyötrelmes poklába kalauzoló történet nemesen konzervatív kivitelezésével és meditatív hangvételével az európai művészfilm dicső napjait idézte. A sokat próbált direktor ezúttal egészen más arcát mutatja: a *Wasp Network* – *Az ellenállók* történelmi thriller, mégpedig az enigmatikus fajtából. Nehéz lenne ugyanis megmondani, mi az aktualitása napjainkban egy, a nézőt a kilencvenes évek Kubájába repítő kémfilmnek. A *Wasp Network* a hidegháború romjain haldokló szigetországban, egész pontosan Havannában veszi kezdetét, hőse pedig a pilótaként dolgozó González, aki meglovasít egy kisgépet, és meg sem áll a napfényes Floridáig. A férfi hön szeretett családját is hátrahagyja annak

érdekében, hogy csatlakozhasson ahhoz az Amerikában működő kémhálózathoz, mely a Castro-ellenes kubai emigráncsoportok terrorakcióinak meghiúsítására törekedett.

A kilencvenes évek hajnalán – a Szovjetunió összeomlását követően – sokakat fűtött a forradalmi Kuba bukásának reménye, és a napfényes Miami valóban a kommunista államhatalom esküdt ellenségeinek tűzfészke volt. Assayas diszidens hősei szintúgy hús-vér „szabadságharcosok”, akiknek a brazil Fernando Morais állított emléket *A hidegháború utolsó katonái* című könyvében. A *Wasp Network* nagyrészt Morais művére támaszkodik, s az alapanyag kétségtől ígértes, a rendező azonban nem képes felnőni a feladathoz. Építkezése ügyetlen, ráadásul mindenféle tudatosságot nélkülöz: nem csupán a történet különböző aspektusainak (a kémsors fonákságától a magánéleti drámáig) súlyozása jelent számára nehézséget, de a *Wasp Network* el is vész a történelmi események hömpölygő árájában. A holtpontra csupán a kifogástalan színészi alakítások lendítik át olykor e szikár iparos munkát, ám ez édeskevés a boldogsághoz. Assayas sokszínű filmográfiája ezúttal gyengébb darabban bővült.

KOVÁCS PATRIK

Előre! ▲

Onward – amerikai, 2020. Rendezte: Dan Scanlon. Írta: Keith Bunin, Jason Headley és Dan Scanlon. Zene: Jeff és Mychael Danna. Gyártó: Walt Disney Pictures / Pixar. Forgalmazó: Fórum Hungary. Szinkronizált. 102 perc.

A világ „elvárástalánodásának” (Max Weber) évtizedek óta ellenszere a Pixar animációs álmoggyára, melynek bűvereje azonban a 2010-es évek során – a folytatások dömpingjével – érezhetően elhalványodott. A stúdió új filmjének éppen a varázslás visszaperlése a legfőbb témája – márpedig ennél önreflektívebb gesztust jelenleg el sem lehetne képzelni Pixar-animációtól. Mi több, az *Előre* mintha a Pixar-filmek legjellegzetesebb összetevőit gyűjtené csokorba: furcsa párost alkotó – ámde egymást kiegészítő – hősei kalandokkal teli útra indulnak, végül saját életük rejtett (pedig nyilvánvaló) összefüggéseinek felismerése által jutnak el a katarzis megélésig. Olyan elemekből építkezik tehát, amelyeket a *Toy Story*-filmekről a *Némó nyomábanon* át az *Agymanólig* és a *Cocóig* számtalanszor láthattunk – esetében mégsem csupán szolgai mintakövetésről van szó.

Az *Előre* a korábbi Pixar-filmek többségétől eloldódva meselényekkel benépesített, de valódi (kis)városi világot idéző miliőben játszódik (eb-

ben a szintén Dan Scanlon által rendezett *Szörny egyetemre* emlékeztet), mitológiákból és (mű)mesékből származó lényeket terel össze: kentauroktól elfekig, ogréktól tündéig (a fináléban felbukkanó, piros porból és az iskolaépület törmelékeiből összeálló sárkányszörny a film remekbe szabott attrakciója). Hogy ez az eklektika a film javára válik-e vagy sem, azon lehetne vitatkozni; arról talán kevésbé, hogy a torzóban mutatkozó – csupán altestével megjelenő – apaszellemet izléselesen és mértéktartóan használja a film, jól egyensúlyoz vele burleszk és érzelmesség között. A kissé hosszúra nyújtott, igazán csak a második felében erőre kapó *Előre* vélhetően nem kerül a Pixar klasszikusai közé, de kellemes élményt nyújthat a daloló jéghercegnők és a játékprogramok felületéről érkező sündisznók émelyítő filmkínálatában.

VARGA ZOLTÁN

Bloodshot ▲

Bloodshot – amerikai, 2020. Rendező: Dave Wilson. Írta: Jeff Wadlow és Eric Heisserer. Kép: Jacques Jouffret. Zene: Steve Jablonsky. Szereplők: Vin Diesel (Garrison), Guy Pierce (Harting), Sam Heughan (Dalton), Talulah Riley (Gina), Toby Kebbell (Axe), Lamorne Morris (Wilfred). Gyártó: Columbia Pictures / Bona Film Group / Cross Creek Pictures. Forgalmazó: InterCom. Szinkronizált. 109 perc.

Mivel a Sony-Columbia a Marvel Studios-szal kialakított új *Pókember*-filmek mellett kénytelen beérni a nagy szuperhős-filmtorta vékonyabb szeleteivel (*Venom*, *Morbius*), üzleti szempontból teljesen érthető, hogy más képregényes kiadók művei iránt is erősen érdeklődnek. Jöhet bármi, amelyből sikeres franchise-t lehet csinálni. Így szereztek meg maguknak a Valiant Comics elit osztagosát, a kilencvenes években született Bloodshotot, aki több évtizeddel a *Robotzsaru* és a *Tökéletes katona* után zsánerfilmes szempontból nem tűnik túlságosan izgalmas figurának: miután akció közben meghal, egy magáncég feltámasztja, s nanotechnológia segítségével sérthetetlen gyilkológépet

szerez belőle. De a címszeplőben persze ott marad a lelke és öntudata, s nem engedi, hogy távirányítású gépként bánjanak vele „teremtői”.

A *Bloodshot* tipikus biztonsági játék egy sokat kockáztatni nem kívánó hollywoodi stúdiótól: 42 milliós költségvetésén olyan nagyot nem lehet bukni, Vin Diesel pedig jó ideje szeretne magának a *Halállos iramban* mellé egy másik jövedelmező mozisorozatot. Az eddig videójátékok és látványfilmek vizuális effektjeivel foglalatosságú Dave Wilson a trükköket tekintve korrekt munkát végzett (bár azért látszik, hogy komoly korlátok között kellett dolgoznia), ám ami a film történetét, humorát, dögösségét illeti, éppen hogy a középszert képes csak megütni. Az akciósztár megy előre, ahogy szokott, Guy Pearce megbízhatóan gonoszskodik (ahogy akkor szokott, amikor ilyesfajta haknit vállal), a cselekmény zakatol előre, különösebb meglepetést nem okozva, unásig ismert panelek mentén. Túl lehet élni, de sokkal inkább való valamelyik streaming-szolgáltató kínálatába, mint a multiplexek nagyvásznaira. Ha nincs Vin Diesel, meglehet, nem is próbálkoztak volna vele másrol.

KOVÁCS GELLÉRT

